

i Fingeren) og her fik den endelig Fred til at opdrætte sine Unger.

Engang tidligere fandt jeg en Solsortrede i en tynd Gran, 6 à 8 Alen oppe; idet jeg klåtrede derop, kom Fuglene til og slog ned omkring mig, selvfølgelig udstødende de til Lejligheden hørende Vrede- og Angstskrig, og idet jeg var helt oppe og saa ned i Reden, der indeholdt smaa Unger, kom den ene mig saa nær, at dens Vinge strøg Huen af mit Hoved. Fuglenes Nærgaaenhed kan vel i dette Tilfælde forklares derved, at Reden som sagt indeholdt Unger; det vilde vel næppe være sket, saafremt der kun havde været Æg.

JOH. P. NØRGAARD.

ANMELDELSER.

DANSK JAGTTIDENDE.

(Juli 1908).

I Dansk Jagttidendes Julinummer findes Beretning om Jagtforeningens Repræsentantmøde og Generalforsamling, som afholdtes i Fredericia d. 29de Juni d. A.

Da et her i Tidsskriftet tidligere omtalt Forslag fra et af Jagtforeningens egne Medlemmer om at ophøre med at udbetale Præmier for Nedlæggelsen af Kærhøge, Høsehøge og Vandrefalke forelaa til Behandling, vil det rimeligvis interessere at høre, hvorledes det gik Forslaget.

Under Budgetbehandlingen oplystes det, »at der var æsket Præmier for usædvanlig mange Rovfugle, næmlich 114 Kærhøge, 50 Høsehøge og 42 Vandrefalke. Det syntes heraf at fremgaa, at Faren for Udryddelse var temmelig fjern.«

Bortset fra, at den i sidste Punktum dragne Slutning i og for sig langt fra er tilstrækkelig begrundet, bør det erindres, at Vandrefalkene sikkert alle have været trækkende, altsaa ikke her i Landet fødte og hjemmehørende Dyr, og det samme gælder rimeligvis en meget stor Del af Høsehøgene; Tallene synes da ikke svimlende. Derimod er Kærhøgenes Antal ret forbavsende; men det gælder rigtignok at vide — hvis man da virkelig ønsker Besked — hvor mange vare rødbrune og hvormange blaa? Thi den sidstnævnte er her i Landet temmelig almindelig paa Trækket, og lidt nidkær Jagt for Ugle kan saare lidt tilvejebringe et Hundrede Stykker af disse ret sent trækkende — tildels her overvintrende — for Jagten ganske uskadelige Fugle. Fra nyere Tid haves saa godt som ingen sikre Efterretninger om den blaa Kærhøgs Ynglen her i Landet, saa man gør rettest i ikke at lægge for stor Vægt paa de Slutninger, som kunne drages af disse Tal i nævnte Henseende.

Det siges senere i Beretningen, »at det var hensigtsmæssigt netop under Budgetbehandlingen (!) at høre Repræsentantskabets Udtalelser (om Præmieringen). Bestyrelsen kunde for sit Vedkommende ikke se, at Tiden endnu var kommet til at skifte Holdning paa dette Omraade, og troede, at baade de fleste Jagtejere og Jagtbetjente satte Pris paa, at Præmieringen opretholdtes.« I denne Tro har Bestyrelsen — i hvert Fald for Jagtbetjentenes Vedkommende — sikkert ganske Ret; bl. a. fordi disse jo faa Præmierne. Under den paafølgende Diskussion udtalte Godsejer de Lichtenberg sig for Præmieringens Afskaffelse og fandt tildels Støtte heri hos Hofjægmester Collett; Sagfører Oldager talte imod Afskaffelsen, idet Præmierne paa hans Egn gjorde Nytte. Baron H. Rosenkrantz saa tvivlende herpaa, idet Rovfuglenes Tal faktisk var taget af, og anbefalede forøvrigt, at det skulde henstilles til Amtsforstanderne hyppigere at indstille Jagt- og Politibetjente, der gjorde sig fortjente ved Undertrykkelse af Krybskytteri, til Belønning og Anerkendelse fra Foreningens Side.

Baronen har sikkert Ret i, at det i Rovfuglepræmier udbetalte Beløb var bedre anvendt paa denne Maade, og en saadan Ordning vilde desuden have den heldige Side, at Pengene dog kom Jagtbetjentene til Gode.

Til Generalforsamlingen havde kun nogle faa Medlemmer uden for Repræsentanternes Kreds indfundet sig, og Repræsentanternes Holdning til de foreslaaede Lovændringer blev derfor afgørende. Godsejer Neergaard Petersen »var selv mødt og motiverede sit Forslag ud fra den Betragtning, at Præmiering ikke behøvedes, da alle Jægere dog vilde skille sig af med for Jagten skadelige Rovdyr, at Præmieringen i visse Kredse vakte Forargelse, og at man derfor hellere maatte anvende Foreningens Midler andetsteds. Forslaget vandt heller ikke liden Tilslutning, men forkastedes dog efter nogen Debat.«

Selv om »visse Kredse« ikke ganske kunne gaa med til Motiveringen, kunne vi, som før sagt, ikke se rettere, end at Forslaget havde fortjent en bedre Skæbne, men foreløbig maa vel Godsejer Neergaard Petersen og vi andre nøjes med den »heller ikke liden Tilslutning«, det fik. Vi tro dog paa, at denne Præmiebetalings Dage ere talte, og at det vil blive Jægerne selv, der gøre det forbi med den. Deres sunde Sans vil sige dem, at det er rigtigt og passende; men det tager stundom nogen Tid, inden man kan bekvemme sig til at følge et godt Raad. Selv om det kommer fra Frænde.

E. L. S.

TITUS CSÖRGEY: STAATLICHE MITTEL UND INSTITUTIONEN FÜR DEN
PRAKTISCHEN VOGELSCHUTZ IN UNGARN.

(Aquila Bd. XIV 1907).

Forfatteren beskriver, hvorledes Statsmyndighederne i Ungarn allerede i flere Aar have arbejdet paa at værne om de nyttige Fugle, og have udført dette dels ved at lade udgive populære Smaaskrifter om Fuglenes Nytte til Uddeling blandt Statsskovenes Funktionærer, og dels ved i stor Stil at lade ophænge Redekasser. Aar 1905 blev der bygget en Fabrik, der udelukkende tilvirker Redekasser, Foderhytter og Foderkasser af forskellige Typer. Det følgende Aar oprettedes paa Landbrugsministerens Foranstaltning en Forsøgsstation for Fugleværn i Budapest paa Margretheøen i Donau. I December foretoges en Optælling af de paa Øen boende Fugle, og en lignende Optælling agtes foretaget de kommende Aar, for at man derigennem kan følge den Forøgelse af Fuglebestanden, som Værnet tilsigter. Der blev opstillet tre Foderhytter paa Øen, og disse blev i Vintrens Løb stærkt benyttede, navnlig af Mejsler, men kun, naar Sne og Is gjorde det umuligt for Fuglene at faa Føde andetsteds. Saa snart Tøvejr eller Frost uden Sne indtraf, var kun ganske enkelte Mejsler ved Foderhytten; man har altsaa atter her et Eksempel paa, at Vinterfodring redder Smaafuglene fra Hungersdøden uden at vænne dem af med at søge Føden paa naturlig Maade. I Slutningen af 1906 ophængtes 52 Redekasser paa Øen og i Midten af Maj 1907 vare de — paa tre nær — alle optagne af rugende Fugle. Af disse vare 13 Par *Parus major*, Musvit, 3 Par *Parus coeruleus*, Blaamejse, 5 Par *Iynx torquilla*, Vende Hals og et Par *Sitta cæsia*, Spetmejse. Resten var *Passer montanus*, Skovspurv, men da denne Art blev betragtet som skadelig, blev dens Æg ødelagte og Unger dræbte.

A. C.

GEORG E. F. SCHULTZ: NATUR-URKUNDEN.

• (Paul Pareys Forlag, Berlin).

Under Titlen, Natur-Urkunden er paabegyndt Udgivelsen af en, eller rettere flere, Rækker Hefter med Gengivelser af Fotografier tagne i Naturen af Dyr og Planter, og ledsagede af en forklarende Tekst. Det første af de udkomne fire Hefter omhandler Fugle og indeholder 20 Tavler med Billeder af Maager, Terner, Strandskader, Klyder, Stære og Svaler, de fleste af dem ved Rede. Fotografierne ere gennemgaaende gode, flere af dem endogsaa udmærkede og Gengivelsen smuk, holdt i en varm brunlig Tone. Prisen er fristende billig, kun en Mark pr. Hefte.

A. C.